

Indtryk paa hende, aldenstund hun var sig bevidst ikke selv at lide nogen Skuffelse i Anledning af den. Hendes Interesse for Hr. Hansted havde tværtimod i den sidste Tid været stærkt i Aftagende, og det hævede ham just ikke i hendes Øjne, at han nu var gaaet hen og havde forelsket sig i en Bondepige. Alligevel var det, som om der ved denne Begivenhed var slukket endnu et Lys i hendes Tilværelse; som om der var bleven endnu et tomt Rum indeni hende. Hun mistede jo dog med Kapellanen en Omgangsfælle, der paa en Maade var hendes eneste; en forstaaende Lidelsesfælle i sin Ørken-Ensomhed og Melankoli . . . Var det mere?

. . . Imidlertid befandt Emanuel sig paa Vejen til Skibberup. Solen skinnede, og han gik rask til med faste, beslutsomme Skridt. Det stormende Møde med Provsten og bagefter Synet af det solbestraalede Foraarslandskab havde brat gjort Ende paa de Selvanklager, hvormed han havde pint sig i den lange, søvnløse Nat. Han følte sig atter stolt og lykkelig i tryk Bevidsthed om med sin unge Kærlighed at have overvundet den sidste Rest af gammel Fordom. Det syntes ham da ogsaa, at baade Solen og Engenes vilde Blomster smilede ham imøde, ja at selv Køerne paa Marken i Forbifarten tilnikkede ham et: „Til Lykke!“

XI

Heller ikke Hansine havde lukket et Øje den hele Nat. I halvt forvildet Tilstand var hun om Aftenen naaet til sit Hjem, hvor hendes Forældre lykkeligt allerede var gaaet til Ro, saa hun kunde snige sig ind i sit Kammer og klæde sig af, uden at nogen saae hende. Skønt den Tanke, at en ung Præst eller Folketaler en Gang — ligesom Prinsen i Eventyrene — vilde krydse hendes Vej, fatte Kærlighed til hende og løfte hende som sin Hustru op over Bondens jord-